

En hilsen i den stille uge...

Mon ikke vi alle har mærket den stilhed, som har sænket sig over os siden d. 11. marts, da næsten alt omkring os blev lukket ned? Stilheden over de øde veje, hvor trafikken næsten er forstummet og gaderne som ligger øde hen.

Stilheden i supermarkedet når vi i hast fylder indkøbsvognen med de mest nødvendige dagligvarer. Stilheden mellem os når vi på afstand smiler eller nikker en hastig hilsen til hinanden. Stilheden, som ellers ofte er en sjælden gæst i vores tid.

Med ét har den sænket sig over os i denne forandrede dagligdag, hvor vi har taget til os, at nu skal vi stå sammen og passe på hinanden ved at holde afstand.

Og midt i uroen og uvisheden, midt i den frygt, som så nemt kan overmande os i disse alvorstid; da mærker vi, at stilheden, når vi lige har vænnet os lidt til den, gør noget godt ved os. At der pludselig bliver tid og rum til eftertanken, som også ofte i det daglige har trange kår. Og måske er det derfor vi så ofte overdøver stilheden med lyd og gøremål, fordi den uundgåeligt bringer os tæt på os selv.

Slægterne før os var bevidst om vigtigheden af stilhed og eftertanke. Fra gammel tid er ugen fra palmesøndag til påskelørdag blevet betegnet som den stille uge. Arbejdet stilledede, butikkerne lukkede og offentlige forlystelser var utænkelige. Den hellige uge kaldes også den stille uge, hvor man helligede sig bøn og fordybelse.

Det var dage med fokus på Jesu sidste dage fra indtoget i Jerusalem, over nadverens indstiftelse til dommen og korsfæstelsen. Tiden, hvor man stemte sindet til påske og fordybende sig i korsets gåde.

'Dimmel-ugen' kaldte man også fra gammel tid den stille uge fordi kirkeklokkerne i denne uge dimlede, det vil sige, at de ikke klingede så klart og stærkt, som de plejede.

Nogle steder slog man på klokkerne med særlige træstave eller viklede et klæde om kneblerne, hvilket gav en dæmpet og stille lyd.

Alt manede til en stilhed, der i dag næsten er forsvundet.

En stilhed som en del søger på retræter for at genfinde.

Men op mod denne påske, da mærker vi den stille uge.

Lad os i stilheden stemme sindet til påske. En anderledes påske, som vi må fejre sammen hver for sig.

Men påske bliver det! Påske, som rækker os håb.

Håb, som vi mærker spirer frem i denne alvorstid, hvor nye fællesskaber opstår hen over afstande og grænser. Og en dag, når vi får den hverdag tilbage, som vi længes efter og savner, så vil vi utvivlsomt mærke den dybe taknemlighed gribe og fylde os.

Skulle vi ikke sætte os for at passe godt på både håb, omsorg, stilhed og eftertanke. Sætte os for at bære det med os i hverdagen vi så ofte tager for givet?

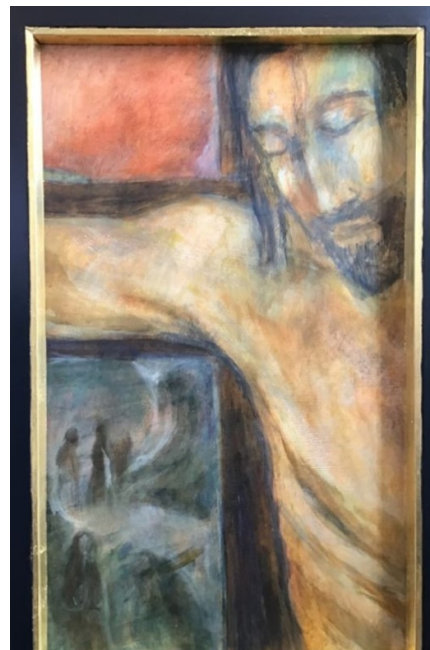
En forandret verden og hverdag venter på den anden side af corona-krisen. En ny hverdag som vi kan præge.

Lad os værne om stilhed, eftertanke, håb og fællesskab den dag, hvor vi atter kan være sammen; strække hånden frem til hilsen, banke på hinandens dør og sætte os uden meters afstand og drikke en kop kaffe og få en god snak ansigt til ansigt.

Lad os tro på, at den dag er på vej tilbage til os og venter på os og på håbet og fællesskabet.

God stille uge frem mod påske!

De bedste hilsner og tanker
Bodil Nørager

Udsnit fra prædikestolen, Isenvad Kirke